

navlašč ali -pa res niso imeli papirja — pločico ter napišejo nanjo s črtalnikom nekaj pohvalnih besed. — Veselo hitim po končanem pouku domov. Planem v sobo — in glej! gospod župnik sedé za mizo, njim nasproti mati in oče z malim Tončkom v naročji. Vsi me strmeč pogledajo; celó sestra, ki je ravno z jedjó stopila v sobo, ustraši se mojega nenavadnega veselja. Hitro stopim k očetu in jim pokažem pločico. Oče čitajo in se ne morejo dosti načuditi učiteljevej pohvali. Položé svojo desnico na mojo ramo in rekó:

„Lojzek, le takó pridén ostani! Učitelj te imajo zeló radi in ravno tukaj-le mi priporočajo, naj te dam v mesto. Storila bodeva z materjo vse, kolikor bode mogoče“ . . .

Tudi mati, ki so me izza očetove rame opazovali, pritrđijo veselo tem besedam.

Dolgo so molčali gospod župnik in z lica se jim je bralo, da so nekaj premišljevali. Napósed me pokličejo k sebi, pogladijo mi čelo, prijazno se nasmehnejo ter rekó:

„Bistro glavico imaš, bistro, Lojzek moj ljubi! to sem tudi vže jaz izpoznal. — Škoda bi bilo zate, če bi morál domá ostati. — Nu, pa nič se ne boj! Dokler mi ljubi Bog ohrani življenje, storiti hočem vse potrebno za tebe. — Še to jesen moraš v mesto.

Solzé hvaležnosti so porosile moje mlado lice in župnikovo koleno, kamor sem ganjen skril svoj obraz. —

Oče in mati sta se tega zeló razveselila in se z menój vred zahvalila gospodu župniku za toliko dobroto.

In jaz sem takrat trdno sklenil, da se hočem pridno učiti in jedenkrat postati tako dobrotljiv in prijazen gospod, kakor so bili naš gospod župnik . . .

In ako se zdaj — pristavil je še moj strije — spominjam svoje davne mladosti, pripoznati moram, da mi nikoli ni bilo žal, da sem se ravnal po besedah našega prvega pesnika, ki pravi:

Jablane, hruške
In druge cepé

Cépi v mladosti
Za stare zobé! —

—t—

Slika.

Cesto ob sliki na steni
Moje okó se mudí,
Čudim krasoti se njeni,
V prešle zatapljam se dni . . .

Znano mi dobro je lice,
Zroč iz okvira na-mé;
Množe šepeče pravljíce,
Mnoge mi vzbujá željá.

Vzpómlad, veselje otroka,
Ovela mu v srci krasnó,
Ko je umetnika roka
Líce naslíkala tó.

Kar je kdaj bilo — umrlo,
Slika še pričá sedáj:
Dete nedolžno je zrló
V sreče in rádsti raj.

V sliko okó se npira,
V sanje utapljam se jaz:
Náme se s stene ozira —
Moje mladosti obráz! . . .